

Nr. 400/C/440/III-5/2015
martie 2015

CONCLUZII

formulate de procuror în cauza nr.612/1/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție având ca obiect dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„dacă în cazul infracțiunilor de contrabandă prevăzute de art. 270 din Legea nr.86/2006 – Codul vamal al României instanța poate dispune atât măsura de siguranță a confiscării speciale a bunurilor sau mărfurilor introduse ilegal pe teritoriul vamal al României, concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând datoria vamală ?”

Prin încheierea din 4 februarie 2015 pronunțată în dosarul nr.1116/316/2014, Curtea de Apel Galați – Secția penală și pentru cauze cu minori a adresat Înaltei Curți de Casație și Justiție solicitarea de a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei probleme de drept:

„În privința infracțiunii de contrabandă, în cazul în care bunurile care fac obiectul infracțiunii au fost identificate și indisponibilizate în vederea confiscării, se va dispune atât confiscarea bunurilor respective, cât și obligarea autorului/autorilor la plata taxelor vamale, a accizelor și a taxei pe valoare adăugată, calculate prin raportare la valoarea în vamă a bunurilor confiscate ori se va dispune doar confiscarea bunurilor respective ?”

Din analiza încheierii de sesizare rezultă că aceasta aparține unei instanțe (curte de apel) învestite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță (apel).

În același timp se constată că această chestiune de drept a cărei lămurire se solicită a fost invocată în cursul judecății, respectiv că de lămurirea acesteia depinde soluționarea pe fond a cauzei în care a fost

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

invocată (*soluția în calea de atac depinde de lămurirea ce se va da chestiunii de drept / soluția acțiunii civile este dependentă de hotărârea ce ar urma să fie pronunțată în procedura prevăzută de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală*).

Totodată, în chestiunea de drept supusă lămuririi nu au fost pronunțate anterior de către Înalta Curte de Casație și Justiție hotărâri prealabile ori în soluționarea unui recurs în interesul legii, după cum aceasta nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

I. Precizări. Considerații prealabile.

1. Referitor la admisibilitatea sesizării se impune mențiunea că, prin decizia nr.21 din 17 octombrie 2011, Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție au respins ca inadmisibil recursul în interesul legii declarat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind măsura de siguranță a confiscării speciale prevăzută de art.118 alin.1 lit.a din Codul penal, în cazul infracțiunii de contrabandă prevăzută de art.270 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, concomitent cu obligarea legală a inculpatului la plata sumelor reprezentând datoria vamală.

În cuprinsul deciziei s-a arătat că hotărârile judecătorești pronunțate până la data promovării recursului în interesul legii nu sunt relevante, astfel încât nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.414² coroborat cu art.414³ din Codul de procedură penală din 1969.

Prin urmare, aceeași problemă de drept a constituit obiectul unui recurs în interesul legii, însă aceasta nu a fost dezlegată pe fond, astfel că prezenta sesizare îndeplinește condiția de admisibilitate analizată.

2. Prin nota nr. 8 din 14 ianuarie 2013, Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit, ca practică a acestei secții, următoarele:

„ În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, reflectată în Cauza C-230/08, situația în care mărfurile sunt reținute, în momentul introducerii pe teritoriul vamal comunitar, de autoritățile vamale și fiscale locale în zona în care se află primul birou vamal situat la frontiera externă a Comunității și sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate, mărfurile rămânând în permanență în posesia acestora, intră în cadrul noțiunii de mărfuri *puse sub sechestru și confiscate*

simultan sau ulterior prevăzută de articolul 233 primul paragraf litera (d) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel încât datoria vamală se stinge în temeiul acestor dispoziții.

Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene reflectată în Cauza C-459/07, introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității se produce în momentul trecerii acestora de primul birou vamal situat în interiorul teritoriului menționat fără ca mărfurile să fi fost prezentate la biroul vamal respectiv, iar pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor introduse ilegal pe teritoriul vamal al Comunității trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul teritoriului menționat.

În consecință, confiscarea mărfurilor care formează obiectul infracțiunii de contrabandă prevăzută de art. 270 alin. 1 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în momentul introducerii ilegale a acestora în țară, mărfurile rămânând în permanență în posesia autorităților, are ca efect stingerea datoriei vamale.”

II. Situația juridică premisă care a generat necesitatea rezolvării chestiunii de drept.

Cauza în care s-a solicitat dezlegarea chestiunii de drept are ca obiect apelul formulat de inculpat¹, de procuror și de partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Galați, împotriva sentinței penale nr.203 din 13 noiembrie 2014 a Judecătoriei Târgu Bujor, Secția penală. Procurorul și partea civilă au criticat hotărârea primei instanțe cu privire la modul de soluționare al laturii civile.

Prin hotărârea sus-menționată, instanța a dispus condamnarea inculpatului la 1 an și 6 luni închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art.81, art.82 din Codul penal din 1969, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la contrabandă, prevăzută de art.26 din Codul penal din 1969 raportat la art.270 alin.1 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, cu aplicarea art.396 alin.10 din Codul de procedură penală (faptă săvârșită la 25 ianuarie 2010), prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006.

¹ la termenul din 7.01.2015 inculpatul a declarat că își retrage apelul formulat

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

A respins ca nefondată acțiunea civilă formulată de Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Galați, care s-a constituit parte civilă cu suma de 54.076 lei reprezentând cuantumul datoriei vamale.

În temeiul art.118 lit.e din Codul penal din 1969 a dispus confiscarea de la inculpat a 5.914 pachete țigări.

Instanța a considerat că, prin obligarea inculpatului la plata sumei de 54.076 lei reprezentând cuantumul datoriei vamale și prin confiscarea concomitentă a 5.914 pachete de țigări s-ar ajunge în fapt la o dublă sancționare, din punct de vedere material, pentru una și aceeași activitate infracțională.

Totodată, a reținut că, pentru a fi atrasă răspunderea civilă delictuală a inculpatului, este necesară întrunirea a patru condiții : să se fi cauzat un prejudiciu; să se fi săvârșit o faptă ilicită; între fapta ilicită și prejudiciu să existe o legătură de cauzalitate; fapta ilicită cauzatoare de prejudiciu să se fi săvârșit cu vinovăție.

Or, în cauză, instanța a apreciat că nu este îndeplinită condiția referitoare la existența prejudiciului întrucât marfa care a constituit obiectul contrabandei nu a intrat în circuitul comercial, fiind indisponibilizată în vederea confiscării de autorități, astfel încât inculpatul nu poate fi obligat la plata datoriei vamale.

III. Dispoziții legale relevante.

Art.4 din Legea nr.86 din 10 aprilie 2006 privind Codul vamal al României²

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații :

(...)

13. datorie vamală – obligația unei persoane de a plăti cuantumul drepturilor de import sau de export.

14. drepturi de import

a) taxele vamale și taxele cu efect echivalent cu al taxelor vamale de plătit la importul de mărfuri;

(...)

² Legea nr.86/2006 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.350 din 19 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Art.224 din Legea nr.86 din 10 aprilie 2006 privind Codul vamal al României

(1) Datoria vamală la import ia naștere și prin :

a) introducerea ilegală pe teritoriul vamal al României a mărfurilor supuse drepturilor de import.

(...)

Art.270 din Legea nr.86 din 10 aprilie 2006 privind Codul vamal al României.

(1) Introducerea în sau scoaterea din țară, prin orice mijloace, a bunurilor sau mărfurilor, prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal constituie infracțiunea de contrabandă și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Constituie, de asemenea, infracțiunea de contrabandă și se pedepsește potrivit alin.(1)

a) introducerea în sau scoaterea din țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragere de la controlul vamal, a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal, dacă valoarea în vamă a bunurilor sau a mărfurilor sustrase este mai mare de 20.000 lei în cazul produselor supuse accizelor și mai mare de 40.000 lei în cazul celorlalte bunuri sau mărfuri.

(...)

(3) Sunt asimilate infracțiunii de contrabandă și se pedepsesc potrivit alin. (1) colectarea, deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia.

Art.112 din Codul penal. Confiscarea specială (1)⁴. Sunt supuse confiscării speciale :

a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală³.

(...).

³ Codul penal, Partea generală, Titlul IV. Măsurile de siguranță; Capitolul II. Regimul măsurilor de siguranță.

IV. Cu privire la problema de drept supusă dezlegării

În considerentele deciziei nr. 17 din 18 noiembrie 2013, pronunțate în recurs în interesul legii (M.Of. nr. 35 din 16.01.2014), Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că infracțiunea de contrabandă este o infracțiune complexă care absoarbe infracțiunea de deținere de bunuri accizabile în afara antrepozitului fiscal, precum și infracțiunea de evaziune fiscală⁴. Totodată, instanța a arătat că această soluție nu împiedică recuperarea întregului prejudiciu cauzat bugetului de stat: *„Taxele sunt datorate în considerarea bunurilor respective, iar nu în considerarea încadrării juridice dată faptei.*

În sensul soluției care decurge din argumentele mai sus prezentate și asupra căreia Înalta Curte va statua, s-a pronunțat și Curtea de Justiție a Uniunii Europene, prin hotărârile: din 3 martie 2005, *Papismedov și alții*, C-195/03; din 2 aprilie 2009, *Veli Elshani*, C-459/07; din 4 martie 2004, *Viluckas și Jonusas*, C-238/02 și C-246/02; din 29 aprilie 2010, *Dansk Transport og Logistik*, C-230/08.”

⁴ „*Contrabanda*, atât în varianta tip, cât și în cazul infracțiunii asimilate contrabandei, reprezintă astfel o infracțiune complexă, prin care se incriminează o modalitate specifică de sustragere de la plata taxelor, și anume prin introducerea sau deținerea bunurilor (atât a produselor accizabile, cât și a celor care nu sunt purtătoare de accize), care au intrat în țară cu încălcarea regimului juridic al frontierei.

Deținerea de bunuri accizabile în afara antrepozitului fiscal reprezintă incriminarea generală în cazul omisiunii plății taxelor și impozitelor pentru acest tip de bunuri, iar *infracțiunea de contrabandă* (atât în cazul variantei-tip, cât și în cel al infracțiunii asimilate celei de contrabandă) reprezintă o infracțiune complexă ce include în obiectul juridic și în elementul material al laturii obiective atât omisiunea plății aceluiași taxe și impozite (ce se regăsesc fie în conținutul constitutiv al infracțiunii de evaziune fiscală, dacă nu este vorba despre produse accizabile supuse marcării, cărora să le lipsească marcajul corespunzător, fie în conținutul constitutiv al deținerii de bunuri în afara antrepozitului fiscal, dacă este vorba despre produse accizabile supuse marcării și care sunt marcate necorespunzător), cât și introducerea acestora în țară în mod fraudulos.

Încălcarea regimului vamal prin omisiunea declarării la frontieră (primul birou vamal) a bunurilor provenind din afara Uniunii Europene este, după caz, un act preparator al evaziunii fiscale sau chiar un act consumat de evaziune fiscală, motiv pentru care reținerea infracțiunii de contrabandă (art. 270 din Codul vamal) nu mai poate face incidente prevederile art. 9 din Legea nr. 241/2005, elementul material al evaziunii fiscale, ca și scopul săvârșirii infracțiunii (obținerea unor avantaje patrimoniale prin neplata sumelor datorate ca obligații fiscale) fiind incluse în elementul material și scopul infracțiunii de contrabandă.”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

*

Art.4 din Codul vamal al României definește noțiunea de datorie vamală ca reprezentând *obligatia unei persoane de a plăti cuantumul drepturilor de import sau de export, în condițiile în care în compunerea drepturilor de import intră și taxele vamale și taxele cu efect echivalent cu al taxelor vamale de plătit la importul de mărfuri.*

Pe de altă parte, art.224 pct.1 lit.a din același act normativ prevede că *datoria vamală la import ia naștere și prin introducerea ilegală pe teritoriul vamal al României a mărfurilor supuse drepturilor de import.*

Textele de lege invocate sunt în acord cu reglementarea cuprinsă în art.202 din Regulamentul nr.2913/1992 al Consiliului de Instituire a Codului Vamal Comunitar care precizează că *o datorie vamală la import ia naștere și prin introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import; debitor vamal este și orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa, sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor, că ele au fost introduse ilegal.*

Totodată, prin Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 1 iulie 1969, dată în cauza 24/68 (Comisia Comunității Europene împotriva Italiei) s-a statuat că toate taxele, indiferent de modul lor de aplicare, care sunt impuse în mod unilateral asupra mărfurilor ce traversează frontierele, fără a avea regimul strict al taxelor vamale, reprezintă taxe cu efect echivalent.

Din economia dispozițiilor menționate rezultă, fără echivoc, că în cazul infracțiunii de contrabandă, obligația de plată a datoriei vamale este destinată să asigure repararea prejudiciului și se circumscrie cadrului legal privind obiectul, exercitarea și rezolvarea acțiunii civile reglementat prin dispozițiile art.19 și art.397 din Codul de procedură penală.

Faptul că bunurile sau mărfurile care au făcut obiectul infracțiunii de contrabandă au fost ridicate în vederea confiscării / confiscate nu reprezintă, în toate cazurile, un mod de stingere a datoriei vamale⁵, ci numai în condițiile în care acestea sunt reținute înainte de primul birou vamal situat pe teritoriul vamal comunitar, conform art. 233 primul paragraf lit.d din

⁵ Înalta Curte de Casație și Justiție, Buletinul Jurisprudenței, Culegere de decizii pe anul 2003, Editura All Beck, București, 2005, pag.724, decizia nr.1644 din 1 aprilie 2003 a Curții Supreme de Justiție – Secția penală; deciziile nr.1145 din 2 aprilie 2013 și nr.2046 din 12 iunie 2013 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, www.scj.ro;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Regulamentul nr.2913/1992 al Consiliului de Instituire a Codului Vamal Comunitar (care prevede că o datorie vamală se stinge *„în cazul în care mărfurile pentru care a luat naștere o datorie vamală în conformitate cu art.202 sunt puse sub sechestru la introducerea lor neregulată și confiscate simultan sau ulterior”*), astfel cum a fost interpretat în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene .

Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, fac obiectul unei introduceri ilegale pe teritoriul comunității mărfurile care, după trecerea de primul birou vamal situat în interiorul teritoriului comunității nu au fost prezentate în vamă și nu au fost transportate spre acel birou vamal. Codul vamal comunitar trebuie interpretat în sensul că, pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul Comunității trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu. **Punerea sub sechestru a mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității cu încălcarea formalităților prevăzute la articolele 38-41 din Codul vamal, care are loc după trecerea de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu și care intervine practic din întâmplare nu poate determina stingerea datoriei vamale (Cauza C-459/07, Veli Elshani⁶).**

⁶ *“Reprezintă o introducere ilegală pe teritoriul vamal comunitar importul de mărfuri care nu respectă etapele prevăzute de Regulamentul nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000. În primul rând, potrivit articolului 38 alineatul (1) din cod, **mărfurile care sunt introduse pe teritoriul vamal al Comunității trebuie transportate fără întârziere fie la biroul vamal desemnat, fie într-o zonă liberă. În al doilea rând, conform articolului 40 din cod, atunci când mărfurile sosesc la biroul vamal, trebuie prezentate la acest birou vamal.***

Prin urmare, în sensul articolului 202 din Codul vamal, fac obiectul unei „introduceri ilegale” pe acest teritoriu mărfurile care, după trecerea frontierei terestre externe a Comunității, se găsesc pe acest teritoriu după trecerea de primul birou vamal situat în interiorul teritoriului vamal al Comunității, fără să fi fost transportate spre acel birou vamal și fără să fi fost prezentate în vamă, având drept rezultat faptul că autoritățile vamale nu au fost înștiințate de persoanele care își asumă răspunderea pentru executarea acestor obligații cu privire la introducerea mărfurilor respective. Pe de altă parte, o operațiune de import de mărfuri care se desfășoară în asemenea condiții determină nașterea unei datorii vamale îndeosebi în sarcina persoanei care a efectuat un asemenea import chiar în momentul introducerii ilegale, și anume momentul în care este evident că nu au fost îndeplinite formalitățile prevăzute îndeosebi la articolele 38-41 din acest cod.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

De asemenea, Curtea a hotărât că mărfurile care sunt puse sub sechestru după ce au fost introduse ilegal pe teritoriul comunității (și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate) nu sunt considerate într-un regim de „suspendare a accizelor”, astfel încât **faptul generator al accizei pentru aceste mărfuri se produce** și, prin urmare, acciza devine exigibilă. Totodată, pentru mărfurile puse sub sechestru după ce au fost introduse ilegal pe teritoriul comunității, **faptul generator al taxei pe valoare adăugată se produce** și această taxă este exigibilă, chiar dacă aceste mărfuri sunt plasate ulterior într-un regim vamal (Cauza C 230/08, Dansk Transport og Logistik⁷).

Astfel, introducerea ilegală și nașterea datoriei au loc simultan (a se vedea punctele 21 și 26-28 și dispozitiv 1).

Articolul 202 și articolul 233 primul paragraf litera (d) din Regulamentul nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, trebuie interpretate în sensul că, *pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu.*

Astfel, obiectivul stingerii datoriei vamale prevăzute la articolul 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal constă în evitarea aplicării unei taxe în cazul în care marfa, deși neregulat introdusă pe teritoriul comunitar, nu a putut fi comercializată și, prin urmare, nu a reprezentat o amenințare, în termeni de concurență, pentru mărfurile comunitare. În contextul acestui cod, punerea sub sechestru și confiscarea mărfurilor cu ocazia introducerii lor neregulate, prevăzută la articolul 233 primul paragraf litera (d) din cod, constituie o cauză de stingere a datoriei vamale care trebuie să facă obiectul unei stricte interpretări, ce corespunde necesității de a proteja resursele proprii ale Comunității. Aceasta din urmă constituie un obiectiv căruia nu i se poate aduce atingere prin instituirea unor noi cauze de stingere a datoriei vamale. Această necesitate se impune cu atât mai mult în ceea ce privește stabilirea momentului la care trebuie să aibă loc punerea sub sechestru a mărfurilor care poate determina stingerea datoriei vamale aferente acestora. Rezultă că punerea sub sechestru a mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității cu încălcarea formalităților prevăzute la articolele 38-41 din Codul vamal care are loc după trecerea de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu și care intervine practic din întâmplare nu poate determina stingerea datoriei vamale în sensul articolului 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal”

⁷ „Articolul 5 alineatul (1) al treilea paragraf și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse, astfel cum a fost modificată prin Directiva 96/99/CE a Consiliului din 30 decembrie 1996, trebuie interpretate în sensul că este necesar să se considere că **mărfurile care sunt puse sub sechestru de autoritățile vamale și fiscale locale în momentul introducerii acestora pe teritoriul vamal al Comunității și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate**

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În consecință, dezlegarea chestiunii de drept trebuie să fie în conformitate cu jurisprudența Curții de la Luxembourg în sensul că *se va dispune atât confiscarea bunurilor respective, cât și obligarea autorului/autorilor la plata taxelor vamale, a accizelor și a taxei pe valoare adăugată, calculate prin raportare la valoarea în vamă a bunurilor confiscate doar în cazul în care bunurile au trecut de primul birou vamal de pe teritoriul comunității.*

Dacă bunurile au fost sechestrate în vamă (adică s-a săvârșit doar o tentativă la infracțiunea de contrabandă), se poate dispune doar confiscarea lor. Această soluție reiese din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene anterior citată, în care se arată că taxele nu se aplică în cazul în care marfa, deși neregulat introdusă pe teritoriul comunitar, nu a putut fi

fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora nu au fost importate în Comunitate, astfel încât faptul generator al accizei în privința acestora nu se produce. Mărfurile care sunt puse sub sechestru după ce au fost introduse ilegal pe acest teritoriu, și anume din momentul în care au ieșit din zona în care se află primul birou vamal situat în interiorul teritoriului respectiv, și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora nu sunt considerate într-un regim de „suspendare a accizelor”, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 5 alineatul (2) primul paragraf și ale articolului 6 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată, precum și ale articolului 84 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 98 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 955/99, și ale articolului 867a din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1662/1999 al Comisiei din 28 iulie 1999, astfel încât faptul generator al accizei pentru aceste mărfuri se produce și, prin urmare, acciza devine exigibilă.

Articolul 2 punctul 2, articolul 7 și articolul 10 alineatul (3) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 1999/85/CE a Consiliului din 22 octombrie 1999, trebuie interpretate în sensul că este necesar să se considere că *mărfurile care sunt puse sub sechestru de autoritățile vamale și fiscale locale în momentul introducerii acestora pe teritoriul Comunității și care sunt distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora nu au fost importate în Comunitate, astfel încât faptul generator al taxei pe valoarea adăugată nu se produce în privința lor, și că, prin urmare, această taxă nu devine exigibilă.* Totuși, dispozițiile coroborate ale articolului 10 alineatul (3) al doilea paragraf și ale articolului 16 alineatul (1)(B) litera (c) din această directivă, precum și ale articolului 867a din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1662/1999, trebuie interpretate în sensul că *pentru mărfurile puse sub sechestru de aceste autorități după ce au fost introduse ilegal pe acest teritoriu, și anume din momentul în care acestea au trecut de zona în care se află primul birou vamal situat în interiorul teritoriului respectiv, și au fost distruse simultan sau ulterior de autoritățile menționate fără a fi ieșit vreun moment din posesia acestora, faptul generator al taxei pe valoarea adăugată se produce și această taxă este exigibilă, chiar dacă aceste mărfuri sunt plasate ulterior într-un regim vamal.*”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

comercializată și, prin urmare, nu a reprezentat o amenințare, în termeni de concurență, pentru mărfurile comunitare.

Pentru aceste motive,
În temeiul art.475-477 din Codul de procedură penală

Vă solicităm

Pronunțarea unei decizii prin care chestiunea de drept supusă dezlegării să primească următoarea rezolvare :

„În cazul infracțiunilor de contrabandă prevăzute de Legea nr.86/2006 – Codul vamal al României, se impune luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale a bunurilor sau mărfurilor introduse ilegal pe teritoriul vamal al României, în temeiul art.112 lit.a din Codul penal (corespondent al art.118 lit.a din Codul penal anterior), concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând datoria vamală numai în ipoteza în care acestea au trecut de primul birou vamal situat pe teritoriul vamal comunitar fără a fi fost prezentate în vamă și transportate spre acest birou vamal”.

PROCUROR GENERAL

Tiberiu-Mihail NIȚU